

ikke kan rejses nogen Tvivl i det Stykke. Det vilde være et uhyggeligt Oprin, om de efterlevende muligvis skulde komme til at strides med hinanden om, hvad der virkelig har været den afdødes Ønske. Derfor er Testamentsformen maaske ret heldig.

Derimod kan man være tilbøjelig til at mene, at det er en ret uheldig Bestemmelse, at Forældrene skulde have Myndighed til at afgøre Spørgsmaalet om kirkelig eller borgerlig Begravelse for et Barn indtil 15 Aars Alderen. Et Barn i 14—15 Aars Alderen kan meget godt være fuldt bevidst, ogsaa kristelig set, og fuldt modent til selv at afgøre den Sag. Der vil imidlertid sjældent blive nogen Strid om den Ting, thi det vilde dog være mærkeligt, om Forældrene vilde tvinge et saadant bevidst, modent Barn, der havde en egen Opfattelse, men det er jo ikke udelukket, at det kunde ske. Her er sat 15 Aar i Stedet for som i det oprindelige Forslag 14 Aar.

Den mindst tilfredsstillende Bestemmelse i § 3 er den, at hvis Følget eller den afdødes nærmeste ønske at synge en Salme eller aandelig Sang, som ikke findes i Kirkens Salmebog, skulde de til Sognepræsten for at opnaa en saadan Tilladelse. Han kan altsaa hindre Afsyngelsen af en saadan Sang. Det er for mig meget lidt tiltalende, og jeg vilde ønske, at man kunde komme bort fra den Bestemmelse, det er ikke fuldt ud — hvad jeg mener, man skulde tilsigte — en Ligestilling af det borgerlige og det kirkelige. Her er en borgerlig Jordefærd uden Præstens Medvirkning, den afdøde har ikke ønsket kirkelig Betjening — om man kan bruge det Udtryk — ved sin Begravelse; men man skal dog til en Sognepræst, hvis man ønsker at synge en Sang, som maaske en eller anden Slægting har forfattet til Sørgehøjtiden, og risikerer at faa Sangen afvist. Præsterne ere jo ikke altid saa frisindede i aandelige Spørgsmaal, at man tør gaa ud fra, at det ikke vil indtræffe. Jeg kunde derfor ønske, at man, hvis det er nødvendigt at have en Sikkerhed for, at der ikke afsynges upassende Sange ved en saadan Lejlighed — og det er det maaske — henviste vedkommende til en anden Myndighed for at faa Sangen autoriseret, om jeg saa maa sige. Det maatte vel da være Politimesteren eller Sognefogden. Opgaven er jo kun at forhindre, at der synges noget usømmeligt, og ikke at lægge noget til rette af Sangens Indhold af aandelig Art. Hvis man med Lethed kunde

finde en anden Myndighed til at træffe Afgørelsen, vilde jeg foretrække det.

I første Stykke af § 5 lovgives der om Begravelse af Personer udenfor Folkekirken, borgerlig Begravelse af Personer, der ikke tilhøre Folkekirken og heller ikke noget anerkendt Trossamfund. De stilles i alle Henseender lige med Folkekirken Medlemmer, for hvem der er givet Bestemmelser i §§ 2, 3 og 4. De behøve ikke nogen særlig Omtale. — De anerkendte Trossamfund faa ligeledes fuld Adgang til Folkekirken Kirkegaard og ligeledes Trossamfund, som ikke have Statens Anerkendelse. Det vil faa Betydning for de saakaldte grundtvigske Frimenigheder, der nu paa dette Omraade faa fuld Ligestilling med alle anerkendte Trossamfund udenfor Folkekirken. — I § 6 gives der Kommunalbestyrelserne Lov til at indrette Begravelsespladser uden nogen Forbindelse med Kirken, altsaa rent kommunale Begravelsespladser. Hvis det kommer til Udførelse, blive alle i Kommunen ligebe rettigede der, og der vil blive Ligestilling mellem alle Begravelser, i hvilken Form de end foregaa, kirkelige eller borgerlige, enten det er Medlemmer af anerkendte eller ikke-ankendte Trossamfund, enten det er Medlemmer af Folkekirken eller Personer udenfor Folkekirken, og Jordfæstelsen vil kunne foretages under de Former, som de vedkommende nu en Gang have faaet kære. Der vil ingen Hindring være for fuld Frihed i det Stykke.

Indholdet af § 7 har Landstinget forbedret ved den Bestemmelse, at Ringning med Kirkens eller Kapellets Klokker kan og skal finde Sted, naar Ønske derom er udtalt, for saa vidt den afdøde hører til de Kristnes Samfund. Paragraffen har tidligere indeholdt en Bestemmelse om, at Præsten kunde nægte dette, og der skulde da optages Forhandling med Menighedsraadet, og dette Spørgsmaal skulde indbringes for Provst og Biskop og gaa frem og tilbage. Det vilde være ganske utaaleligt. Det er langt mere hensynsfuldt mod den afdøde og hans Slægt, at denne Ret er ubestridt, det skal ikke afgøres gennem Afstemning, om han er værdig til at faa Kirkeklokkerne til at lyde over sig. Det er en Forbedring, der er indført i Landstinget.

Dermed skal jeg slutte min Omtale af Forslaget. Jeg har egentlig blot gjort Indvending mod en Ting af Betydning, nemlig mod Bestemmelsen om Præstens Ret til at censurere. Jeg skal slutte med at